

15-21/11/12

ΘΕΑΤΡΟ

από την Ιλιάννα Δημάδη ilimadi@athinorama.gr και τη Μαρία Κρύου mkriou@athinorama.gr

σελ. 52

σελ. 54

σελ. 56

ΘΕΜΑ

Το «Mistero buffo»
του Ντάριο Φο ανεβαίνει
στο Θησείον

ΚΡΙΤΙΚΕΣ

«Κάθε Πέμπτη κύριε Γκριν»,
«Late Night»

ΠΡΕΜΙΕΡΕΣ

Ο,τι σημαντικότερο
ανεβαίνει
αυτήν την εβδομάδα

Ο Ντάριο Φο τα βάζει με το Βατικανό

Ένα άτυπο αφιέρωμα στον Ντάριο Φο κάνει φέτος το ελληνικό θέατρο. Στις τέσσερις παραστάσεις έργων του που παίζονται ήδη έρχεται να προστεθεί το «Mistero buffo» του Ντάριο Φο, σε σκηνοθεσία Θωμά Μοσχόπουλου. Οι αναγνώστες του «α» θα το δουν σε avant premiere στις 19/11. Από τη Μαρία Κρύου

Θέατρο κριτική

από την **Λιλιάννα Δημάδη**

Mistero Buffo ★★★★★

των **Ντάριο Φο** και **Φράνκα Ράμε**. Σκηνοθεσία: **Θωμάς Μοσχόπουλος**.

Λαϊκό θέατρο που δεν λαϊκίζει και ιερόσυλο θέατρο που δεν προσβάλλει. Έξι ηθοποιοί χωρίς σκηνικά, κοστούμια ή αλλαγές φωτισμού, σε ένα σπονδυλωτό έργο που αποθεώνει το θέατρο, τον άνθρωπο και την πίστη του. Αστείο και συγκινητικό, φιλοσοφημένο και απλοϊκό, ένα μικρό «θαύμα» σε μια άδεια σκηνή.

Σε θέατρα, αυλές εργοστασίων και γήπεδα έπαιξε ο Ντάριο Φο το «Mistero Buffo» από τα τέλη του '60. Χωρίς σκηνικά και κοστούμια, ο Ιταλός νομπελίστας παρουσίαζε αυτές τις σύντομες σκηνές με τις βιβλικές φιγούρες και τη χριστιανική θεματολογία. Έτσι και ο εξαμελής ελληνικός θίασος, σε μια άδεια σκηνή, θα συνομιλήσει με τον Ιησού, θα παραστεί στο γάμο της Κανά και το μυστικό δείπνο. Ο Γιώργος Χρυσοστόμου είναι έξοχος ως αφηγητής αλλά και ως γελοιοποιός που παραδέχεται πως «όποιος ξεκινά τη ζωή του σαν δουλοπάροικος, έτσι και θα πεθάνει». Το αντιεξουσιαστικό σχόλιο –πάντα ως σκώμμα– ενυπάρχει σε όλες τις ιστορίες, όπως και η διακωμώδηση των πιο μεγάλων μας φόβων και παθών. Η Άννα Καλαϊτζίδου μεταμορφώνεται στον πιο γλυκό και ανθρώπινο θάνατο, έτσι όπως ξελογιάζεται ερωτικά από τον μπαγαπόντη Αργύρη Ξάφη. «Σταμάτα, με ανάβεις, με τρελαίνεις», του λέει με νάζι την ώρα που την κορτάρει ποριστάνοντας τον ερωτευμένο – μην τυχόν και... τον πεθάνει. Η Άννα Μάσχα, τόσο ως «εξανθρωπισμένη» Παναγία όσο και ως μητέρα που τρελαίνεται όταν σκοτώνουν το παιδί της στη σφαγή του Ηρώδη, παίζει με πάθος στα όρια του τραγικού και του κωμικού. Ο Θάνος Τοκάκης είναι τουλάχιστον ξεκαρδιστικός στην ανάσταση του Λαζάρου ως μίμος μυριάδων προσώπων (ο γύφτος που πουλάει πλαστικές καρτέλες, ο πονηρός νεκρο-

θάφτης, το παιδί με το γλειφιτζούρι κ.ά.) και στο τέλος ο Κώστας Μπερικόπουλος δίνει το δικό του «μεθυσμένο» ρεσιτάλ. Παρακολουθώντας τις χειμωρωδείς ερμηνείες αυτών των έξι επαγγελματιών που εδώ παίζουν με τον πηγαίο ότι άμεσο τρόπο των ερασιτεχνών, ίσως όμως λίγο πιο «στοργυλεμένα» και «καθωσπρέπει» από όσο χρειάζεται, σκέφτηκα: «Τι έξυπνοι ηθοποιοί». Εξίσου έξυπνη είναι και η σκηνοθεσία του Θωμά Μοσχόπουλου, έτσι όπως τους έχει καθοδηγήσει ώστε να μας υπενθυμίσουν ότι «μεθώντας ξεκινάμε το θάνατο», όπως λέει κάποιο από τα πρόσωπα του έργου. Το ίδιο ισχύει και με την παράσταση: ένα μεθύσι είναι, ένα παραλήρημα που σου μιλά με τον τρόπο της παραβολής για τη ζωή, το θάνατο, τα ιερά και τα ανιέρα. Και όσο για τη «μαγική καταγωγή» του έργου, μας την εξηγεί το –διόλου στρυφνό ή ακαδημαϊκά στεγνό– ανοικτό μάθημα θεάτρου που μας κάνουν στην έναρξη οι ηθοποιοί μιλώντας για τα θρησκευτικά μυστήρια και τα σκετς που παρενέβαλαν σε αυτά οι γελοιοποιοί της εποχής. Καθώς, μάλιστα, συμβαίνει να είναι πάμπολλες οι σκηνές-σκετς που απαρτίζουν το «Mistero Buffo», κάθε βράδυ παίζονται διαφορετικές, ενισχύοντας έτσι το χαρακτηριστικό αυτοσχεδιαστικού μίνι ρεσιτάλ υποκριτικής που αποπνέει αυτό το απολαυστικό γεγρήρημα φτωχού (στην όψη), αλλά πλούσιου (στην ψυχή) θεάτρου.

ΘΗΣΕΙΟΝ Τουρναβίτου 7 Ψυρρή, 2103255444. Διάρκεια: 90'.

Ο Ντάριο Φο και η Φράνκα Ράμε στο «Αστείο Μυστήριο», όπως είναι η μετάφραση του «Mistero Buffo» (1969), διακωμωδούν με τον τρόπο των πλανόδιων γελοιοποιών του Μεσαίωνα τα ζητήματα της ύπαρξης, της πίστης, των φόβων και των παθών μας.

